Вічний революціонер,
Дух, що тіла рве до бою,
Рве за поступ, щастя й волю,
Він живе, він ще не вмер.
Ні попівськії тортури,
Ні кріпостів царських мури
Ані війська муштровані,
Ні гармати лаштовані
Ні шпіонів ремесло
В гріб його ще не звело.

Він не вмер, він ще живе!
Хоть від тисяч літ родився,
Та аж вчора розповився
І о власній силі йде
І простується, міцніє
І спішить туди, де дніє;
Словом сильним, мов трубою
Міліони зве с собою, —
Міліони радо йдуть,
Бо се голос духа чуть.

Голос духа чути скрізь:
По курних хатах мужицьких

По варстатах робітництва,
По мешканнях недолі й сліз.
І де тільки він родиться,
Щезнуть сльози й сум напасти,
Сила розцвіта й завзяття:
Не ридать, а добувати,
Хоч смерти, сил нежалі
Краще дати в боротьбі.

Вічний революціонер
Дух, наука, думка ваша
Не згубить брехня чола,
Не дасть сплутатись тепер.
Прокинулась ~~зла~~ темна руїна,
Покотилася лавина
І де в світі тая сила,
Щоб в бігу її спинила,
Щоб вгасила, мов пламя,
Розвиднюючийся день!

<u>Сльози на морі</u> }3

I

Ой нитка зелена, що мов [illegible]
Тонесенько заплетів ся вона.
Свої наші, а наша щира [illegible]
[illegible], поки моя й твоя.